

"Dit is waar ik tien jaar geleden van droomde toen ik MCC oprichtte. We zijn hier niet om de grote problemen op te lossen. Het gaat om het kleine. Om onze relatie met de kinderen. Daar moeten we het verschil maken. Hier op de Filipijnen heb ik het gevoel dat we echt iets bereiken. Als rimpels in het water zet de plaatselijke partner ons werk voort. Kinderen zijn hier echt mee geholpen."

Dit zijn de woorden van Inès, als we na een veelbewogen en drukke dag evalueren. We zijn er allemaal even stil van!

Donderdag 10 oktober 2013

Oscar en ik worden door onze dochter om 18.00 uur naar Schiphol gebracht. Soepele incheck. Echter anderhalf uur vertraging door securityfout. Prettige vlucht met als gezagvoerder onze goede bekende Frank de Rivecourt. De leden van MCC worden speciaal welkom geheten. Leuk!

De slaappil doet matig zijn werk. We hebben een korte stop in Taipei. Om 19.00 uur (19 uur na vertrek uit Alphen) landen we in Manilla. Stromende regen, 26 C. Onze chauffeur Simoun duikt na enig zoeken op. We storten ons in de heftige avondspits. Om 21 uur arriveren Inès, Miguette, David, Janske en wij in hotel Cherry Blossoms. Veel gedoe bij de incheck over de prijs en reservering en onze kamers blijken nog niet schoon. We gaan eerst maar een hapje eten tot we tegen middernacht eindelijk in onze kamer terecht kunnen.

We pakken onze tassen uit en maken een overzichtslijst van alle medische spullen en richten de tassen opnieuw in. Moe, maar blij met een lekker bed gaan we slapen. Vannacht zal de tyfoon Manilla bereiken. Best spannend!

Zaterdag 12 oktober

Ondanks de voorspelde tyfoon valt de nacht erg mee en slapen we redelijk. We schieten uiteindelijk wakker; de wekker deed het niet. Snel douchen. Blij dat we de tassen al hadden omgepakt. In de ontbijtzaal zitten Miguette en Inès al te wachten en op de gang komen we Janske en David tegen. Gezellig en lekker ontbeten. Het hoost werkelijk en we zijn blij met onze bergschoenen, want door de straten spoelt het water. Enorme plassen.

We gaan even naar de dichtstbijzijnde Mall en lopen zodra het enigszins droog is door de buurt. Rijk en arm door elkaar. Veel indrukken.

We drinken koffie bij Starbucks en leren Janske en David wat beter kennen. Om 12.00 uur verwacht Miguette het team kant en klaar in het hotel. Helaas zijn Mieke en Yvonne als gevolg van de tyfoon vast komen te zitten op een nabij gelegen eilandje en hopen later op de middag te arriveren. Rolf, Birgitta en Roelof zitten in de lobby op ons te wachten.

We proppen onszelf in een busje met alle bagage (indrukwekkende hoeveelheid) en gaan naar de plek waar we zullen checken. We rijden op weg erheen al door de sloppen. Diegenen, die er voor het eerst zijn, zijn behoorlijk onder de indruk.

De ontvangst in ons tijdelijk 'huis' in Centro Salvador in de sloppenwijk Tondo door onze lokale 'host' BYSMP (Bahay at Yaman ni San Martin de Porres) is allerhartelijkst. Vele vrijwilligers zijn opgetrommeld. Sommigen waren er vorig jaar ook. Het is een feest der herkenning met Miguette, Inès en David. Een aantal is nieuw, maar allen zijn enthousiast. Miguette had het ons vooraf al gezegd, maar we merken het meteen: de Filipino's zijn hartelijk én very well organized!

We krijgen een inleidend praatje van Juliette en Miguette, en Inès verzorgt een powerpointpresentatie over de gezondheidssituatie in Tondo op basis van de data van vorig jaar. Vervolgens stelt iedereen zich afzonderlijk kort voor. Als we daarmee klaar zijn knorren onze magen wel een beetje en gelukkig krijgen we een overheerlijk hapje uitgeserveerd.

Na het eten en de rondleiding door het gebouw gaan we de tassen uitpakken en alles voorbereiden voor de checks morgen. David geeft uitleg over de medicijnen. Als we daarmee bezig zijn, arriveren Yvonne en Mieke en zij worden als verloren schapen enthousiast verwelkomd. Zij hebben nog heel wat avonturen beleefd als gevolg van de tyfoon, maar het belangrijkste is dat ze er zijn!

Dan is de aftrap met de beantwoording van de bekende vragen: wat denk je te leren, wat is het ergste wat je kan gebeuren, hoe reageer je op stress en wat kan het team dan het beste doen?

Daarna wordt alweer heerlijk eten geserveerd.

We slapen op een slaapzaal; heel keurig met een meisjes- en een jongenszaal. Er zijn douches, maar er blijkt nauwelijks water. Dat wordt nog wat deze week, want vanwege de hoge temperatuur wordt flink getranspireerd.

Zondag 13 oktober

We hebben een bijzonder lawaaiige nacht met veel karaoke en andere (harde) straatgeluiden. Als de ochtend aanbreekt blijkt dat vrijwel niemand een oog heeft dichtgedaan. Maar iedereen is goedgehumord en we hebben er zin in!

We ontbijten met de van huis meegenomen spullen, maar er zijn in alle vroegte ook al weer boodschappen gehaald. Heel lief.

Miguette maakt de indeling van die dag bekend. Samen met Birgitta begin ik met meten en wegen. Wat is het goed georganiseerd en voorbereid. De carrousel loopt eigenlijk direct gesmeerd. Hier en daar nog een beetje inkomen met de coderingen, maar al heel snel voelt iedereen zich als een vis in het water.

Opvallend deze dag is dat de kinderen die we vandaag zien (183) er over het algemeen vrij goed uitzien en gezond zijn. Juli jl. zijn deze kinderen in een sponsorings-voedingsprogramma van BYSMP opgenomen en de resultaten zijn dus al goed merkbaar. We zien wel enkele kinderen met afwijkingen, zoals het syndroom van Down, autisme en een baby met de darmen eruit. Vooral dat laatste is met name voor de niet-artsen even schrikken. Overigens blijkt dit kindje al onder behandeling en zal snel worden geopereerd.

We checken tot half vier en we hebben niet het gevoel dat het heel druk is geweest. Toch hebben we 166 kinderen gezien.

We gaan met de taxi naar de Robinsons mall om daar bij het favoriete restaurant van David te gaan eten: het Bananaleaf-restaurant. Heerlijk! De evaluatie doen we eerder op een rustiger plekje. Geen specifieke hoogte- of dieptepunten. Gewoon lekker gewerkt en we zijn onder de indruk van de hulp en het enthousiasme van de vrijwilligers.

Om 21.00 u zijn we weer terug en kletsen we nog wat met elkaar. Veel reisverhalen.

Maandag 14 oktober

lets betere nacht met om 3.00 uur ineens enorme stortregens. Het hoost!

Iedere ochtend verwelkomen nurse Luisa en Miguette alle wachtenden en worden we voorgesteld. Na het gebed door broeder Mario beginnen we de checks.

En om 8.30 uur zit iedereen weer op z'n post. Taken zijn iets anders verdeeld. Oscar zit nu op meten/wegen. Samen met Rolf zit ik bij bloedprikken. Miguette en Birgitta voeren de formulieren in, Janske en Yvonne runnen de apotheek en de rest zit op de dokterspost.

Vandaag hebben we héél veel baby's, dus dat betekent veel hieltsjes prikken. Even wennen, maar Yvonne leert ons wat handigheidjes waardoor we er snel inzitten. We hebben ook heel veel huilers. En niet een beetje huilen, maar krijsen en vechten. Rolf en ik hebben onze handen vol. Onze tolken zijn beiden schatten en leiden de kinderen zoveel mogelijk af. Later horen we dat ze bij de artsen ook behoorlijk tekeer konden gaan. Echte straatkinderen, gewend om te vechten voor hun hachje. We zien 175 kinderen.

Mijn hoogtepunt vandaag is het zingen van Quinn, een hele enthousiaste vrijwilliger die vol overgave zingt met de kindjes over handen wassen en tandenpoetsen. Heel aandoenlijk om te zien! En natuurlijk alle kindjes met de oranje Wuppies. Een oproep via internet en krant hiervoor leverde veel respons op, waardoor we een berg van deze beestjes vanuit Nederland konden meenemen. Wat een succes.

- Om half 5 stoppen we er mee. We hebben veel bijzondere kinderen gezien vandaag. De middag stond deels in het teken van het terugzien van de 'referrals' - de kinderen met een verwijzing - van vorig jaar. Enkele casus: Jongen: hartruis ontstaan toen hij 2 jaar was. Hij is nu 7. Doorverwezen naar het ziekenhuis. Woensdag zal de uitslag zijn.
- Broer en zus: hevig bloeden bij prikken. Door naar ziekenhuis vanwege mogelijk hemofilie. Snelle uitslag blijkt negatief.
- Moeder vorig jaar met doodziek kind: niet te redden vanwege hartfalen. Door MCC intensief begeleid om te accepteren dat kindje zal overlijden. Nu blijkt moeder weer zwanger. Yvonne geeft speciaal armbandje. Ontroerend moment.
- Jongetje met hoofdwond als gevolg van val van een brug, meldt zich. Roelof reinigt en verbindt de wond. Later komt hij terug en ziet hij er veel beter uit.

Dinsdag 15 oktober

Helaas heeft vrijwel niemand kunnen slapen vanwege de herrie op straat. Wanneer slapen de Filippino's toch, vragen we ons af? Het lawaai gaat dag en nacht door. Niettemin is iedereen toch weer vrolijk en welgemoed gaan we aan de slag. We zien vandaag ongeveer 110 kinderen.

Oscar en ik doen de hele ochtend computerinvoer. Tussendoor mag ik twee kinderen vernevelen. Mooi om te merken dat het werkt en dat de kinderen meer lucht krijgen, ook al brult het kleinste als een mager speenvarkentje.

Na de lunch worden we opgehaald voor de 'Slumtour' door Smokey Mountain. Dit is een tour die door de bij de checks betrokken vrijwilligers zelf georganiseerd wordt, vandaag speciaal voor ons, opdat we een goed beeld krijgen van de dagelijkse werkelijkheid van de kinderen en families die we deze week zien. Daarom vindt deze tour ook redelijk aan het begin van onze checks plaats. We worden eerst gebriefd: wat kunnen we onder meer verwachten, en: beslist geen foto's maken.

Terwijl we op ons busje wachten ontstaat buiten een klein volleybaltournooitje. Vrolijke momenten!

De Slumtour maakt enorme indruk en wat we zien is veel te groot om te bevatten.

- Deprimerende leefomstandigheden, maar de mensen zijn vriendelijk en goedlachs. De kinderen zijn vrolijk en spelen.
- De stank is vreselijk en de lucht verstikkend vanwege de houtskoolproductie.
- De bergen afval zijn onbeschrijfelijk.
- Vanwege de losse elektriciteitskabels zijn er levensgevaarlijke situaties.
- Er zijn geregeld branden. In september jl. is nog een grote school afgebrand.
- We spreken een uitgemergelde man, die voor de hele ochtend hard werken 0.40 ct per uur heeft verdiend.
- Aantal NGO's aanwezig op Smokey Mountain, waardoor er eten wordt verstrekt en er kinderopvang is.
- Een Franse NGO heeft zonnepanelen geplaatst, waardoor de bevolking gebruik kan maken van oplaadbare solarlampen. Dit betekent vermindering van brandgevaar. Mooi initiatief.
- Mensen die bij de houtskoolproductie wonen zien er slecht uit. Levensverwachting is rond de 40 jr. Onbegrijpelijk waarom ze niet een stukje verderop gaan wonen.
- Mensen lijken heel veerkrachtig en er heerst een sterke communitygeest.

Tijdens de evaluatie 's avonds zijn we diep onder de indruk en heerst bij sommigen het gevoel van uitzichtloosheid. Inès laat ons inzien dat we vooral naar de kleine succesjes moeten kijken, omdat we daarmee het verschil kunnen maken.

Na afloop willen we allemaal heel graag douchen, maar er is helaas bijna geen water. We behelpen ons. Dan gaan we naar een luxe visrestaurant. We krijgen deze maaltijd aangeboden van onze hulporganisatie als tegenprestatie van onze aanwezigheid. Weigeren is geen optie, maar wat een contrast!

Als we terug zijn drinken en kletsen we nog wat en lachen we vooral onze emoties van ons af. Om 24.00 uur gaan we proberen te slapen.

Woensdag 16 oktober

Wederom voor de meesten een slechte nacht vanwege het rumoer op straat. Bovendien is het noodweer. Later blijkt dat 350 km verderop een zware aardbeving heeft plaatsgevonden met 85 doden. We krijgen vanuit Nederland sms'jes met de vraag of we veilig zijn.

De dag begint als gewoonlijk met de welkomstwoorden van nurse Luisa en Miguette. Dit keer ook weer veel baby's, maar het is nog niet heel erg druk. Wel veel gecompliceerde gevallen.

- Kindje van 9 mnd met uit de hand gelopen schimmel over hele lichaam. Behandeld met twee crèmes. Dat geeft direct verlichting, zo blijkt. Kindje wordt rustiger. Moeder krijgt schone kleertjes mee.
- Jongen van 11, erg ziek. Heeft dengue. Al 5 dagen hoge koorts, houdt niets binnen en voelt zich heel ziek. We bellen ambulance. Als die komt blijkt dit meer een taxi met zwaailicht, want de auto heeft nauwelijks faciliteiten. Het is er bloedheet. Roelof gaat mee, maar moet wachten, want vader moet zich eerst douchen (werkt in Smokey Mountain). Roelof blijft lang weg, want alles verloopt heel traag en voor iedere handeling moet eerst worden betaald. Bizar.
- Jongetje van drie, maar met het lichaam van 1 jaar. Onduidelijke stofwisselingsziekte. Zal niet lang te leven hebben. Moeder (19) kiest ervoor om haar opleiding tot masseuse af te maken en wil haar kindje daarom aan een weeshuis afstaan. Nurse Luisa zal proberen tot een andere oplossing te komen.

- Moeder met klein kind. Beiden zwaar ondervoed.. Kind wordt direct in het voedingsprogramma van BYSMP opgenomen.
- Twee oudere zussen, heel gezellig. Oudste is heel zorgzaam voor haar zusje. De ouders hebben hen verlaten. Rolf en Brigitta worden hun fosterparents.
- Meisje komt terug. Had pillen tegen herpes. Enorm opgeknapt.
- Vorig jaar jongen met tbc, wiens bovenbeen door de heup was gegroeid. Met steun van MCC geopereerd. Nu komt hij terug en blijkt hij topfit. We maken een filmpje dat hij weer kan hardlopen. David straalt ervan!
- Drie kinderen met open gehemelte. Ze zijn wel snel geopereerd aan hun lip, maar niet aan hun gehemelte. Dit moet alsnog gebeuren. Er komt hiervoor speciaal een Filippijnse arts uit de VS over.

's Middags komen helaas weinig kinderen. Als mogelijke oorzaak wordt aangegeven schaamte en politieke afwegingen. De selectie voor die dag blijkt te zijn gemaakt door een soort wijkbestuur, dat probeert de ellende te verhullen. De vrijwilligers worden er op uit gestuurd om te zorgen dat we de komende dagen veel meer kinderen zullen zien.

Onze slechte nachtrust begint z'n tol te eisen. Miguette heeft zeer pijnlijke schouders en nek; Birgitta voelt zich helemaal niet lekker en gaat vanavond vroeg naar bed.

Van Yvonne krijgen we les over hoe we de vernevelaar in elkaar moeten zetten en moeten gebruiken. Interessant!

Donderdag 17 oktober

Birgitta is gelukkig weer opgeknapt en de meesten van ons hebben eindelijk een redelijke nacht gehad.

De ronseltocht van de vrijwilligers heeft goed gewerkt, want om 8 uur zit het al tjokvol. We beginnen snel. Er is een zwaar gehandicapte jongen van 9, zeer mager en blind als gevolg van hersenvliesontsteking. Hij kan alleen speciale melk verdragen, die via een sonde moet worden toegediend. Deze voeding is duur, maar we kunnen voor drie maanden voeding voor hem kopen. Nurse Luisa regelt fysiotherapie. Geweldig! Wat een samenwerking.

Een meisje is spastisch en komt met haar vader; een spierbonk met oorbel. Het meisje wordt onmiddellijk in het voedingsprogramma opgenomen en er wordt fysiotherapie voor haar geregeld. Vader moet huilen als alles in vijf minuten is geregeld.

Inès vertelt er 's-avonds over en is even geëmotioneerd. DIT is waar ze MCC voor heeft opgericht. Hier krijgt het werk als rimpels in een vijver een ketting van reacties. Veel wordt lokaal opgepakt, dankzij de fantastische club hier. Al die interventies op microschaal - dat maakt het verschil!

Een ander meisje heeft een vreselijke wond aan haar voet. Is van de 4^e naar de 3^e etage gevallen. Ze is in het ziekenhuis gehecht, maar de wond is weer opengesprongen. Roelof haalt de hechtingen er uit, maakt de wond schoon en verbindt het geheel. De wond zal volgens hem volledig genezen.

We zien een klein meisje met zeer ernstige scabiës. Yvonne smeert haar volledig met lotion in.

Jongen met 11.4 hb (2x geprikt). Blijkt een hartafwijking met chronisch zuurstoftekort. Slecht perspectief; zal niet ouder worden dan 20-25 jaar. Moeder heeft volledige dossier gekopieerd. In Nederland zal Inès uitzoeken wat de mogelijkheden zijn. Operatie zal zo'n 5000 euro kosten.

Kind met onduidelijk syndroom. Wat is haar grootste droom? Net zo spreken als mijn zusje (heeft een open gehemelte). Ze is bepaald niet achterlijk. We zullen haar aanmelden bij de kaakchirurg uit de VS, die 1x per jaar langskomt voor dit soort operaties.

We zien vandaag in totaal 265 kinderen. Het is superdruk, maar het loopt geweldig en we zijn euforisch! Hier doen we het voor!!

We sluiten de dag af met alle vrijwilligers om en om in een kring en we doen de wave. Er blijkt in deze paar dagen een enorme band opgebouwd. Geweldig hoe deze mensen zich hebben ingezet, zodat wij ons werk goed kunnen doen.

Na de evaluatie en een snelle douche (er is water!) gaan we met de taxi naar de Mall om te eten bij een Italiaans restaurant. Dat smaakt wel heerlijk na een dag hard werken. We zijn opgetogen en voldaan.

Als we teruglopen vanuit de taxi door 'onze' straat is daar een groot feest gaande vanwege een 18^e verjaardag van een meisje. Deze leeftijd wordt altijd groots gevierd. We mogen even meekijken, maar omdat het toch al laat is en we allemaal best wel moe zijn, blijven we niet zo lang. Het feest gaat nog tot diep in de nacht door, horen we. Vrijdag 18 oktober

Dit betekent voor de meesten weer een doorwaakte nacht. Filippino's zijn echte nachtbrakers en omdat het leven ook al weer vroeg start, is het de hele nacht raak.

Na de dagelijkse opening gaan we snel van start. Er wachten al velen, met daarbij ook alle terugkomers van eerder deze week.

Bij de inschrijving stagneert het in eerste instantie, waardoor de stroom pas later in de ochtend goed op gang komt. En dan checken we zo'n 150 kinderen, ondanks het wegvallen van Inès, Miguette en Yvonne in de middag, die een afspraak in een ziekenhuis hebben. Tot overmaat van ramp valt ook Janske weg. Ze moet vanwege een kind met gebrek aan zuurstof mee in een ambulance naar een (ander) ziekenhuis. Het dreigt even erg chaotisch te worden, omdat de achterblijvers met veel gecompliceerde zaken te maken krijgen. De apotheek (Rolf en ik) hebben het razend druk. Per kind veel verschillende medicijnen. Eind van de week; dus er raakt ook hier en daar wat op. Maar ondanks alle hectiek werken we allemaal hard door en kunnen we uiteindelijk toch volgens planning (zelfs iets eerder) afsluiten en opruimen. Dan roefroef onder de douche, tas inpakken en naar het Chinese restaurant. We krijgen namelijk samen met een groot aantal vrijwilligers een afsluitend etentje aangeboden door de sponsors (de Masons), die 's-middags even een kijkje zijn komen nemen. De avond blijkt heel bijzonder. Een heel mooie speech van Miguette, die de missie langs het alfabet legt en daardoor rake typeringen geeft. Eunice spreekt (wat is dat toch een leuk mens) en Inès als founder natuurlijk ook. Het 'certificate of appreciation' en de Hollandse cadeautjes (echt draaiende molentjes) vallen in de smaak en ook het MCC-team ontvangt een presentje. Het eten is heerlijk en ook alle Filippijnse vrijwilligers genieten met volle teugen. De meesten zijn niet gewend om buiten de deur te eten.

Dan volgt HET fotomoment; de podium scene. Er wordt een heus podium opgebouwd en volgens strak protocol wordt iedereen gepositioneerd. Tientallen foto's worden gemaakt in allerlei samenstellingen. Erg grappig.

We verlaten het restaurant rond 21.00 uur en checken in het bij het ons vertrouwde Cherry Blossomshotel voor eindelijk weer een rustige nacht.

We houden de eindevaluatie in de eetzaal van het hotel. Er wordt teruggeblikt op de individuele leerdoelen en ervaringen en best practices en verbeterpunten voor volgend jaar worden gedeeld.

Kernwoorden van deze missie: intensief, emotioneel, harmonieus, iedereen in dienst van het grote geheel, heftige casussen, medisch interessant en een fantastische samenwerking met de vrijwilligers.

Iedereen is het er over eens dat het een geweldige week is geweest, maar de verwerking van alle gebeurtenissen zal de komende tijd pas plaatsvinden.

Dan volgt het hartelijke afscheid van elkaar! Iedereen vliegt op verschillende momenten terug of nog door naar een andere bestemming. Maar wat een geweldige week en wat een fantastisch team!

Saskia van der Kroon

28 oktober 2013